

Nora Roberts

Het strandhuis

1

In het telkens terugkerende licht van de grote vuurtoren op de uitstekende zuidelijke klip, torende het enorme silhouet van Bluff House boven Whiskey Beach uit. Van achter het kille ijzelgordijn trad het huis de koude, turbulente Atlantische Oceaan uitdagend tegemoet.

Ik hou het net zo lang vol als jij.

Het robuuste huis verhief zich met twee ruime bovenverdiepingen boven de ruwe, ruige kust en bekeek het rollen en breken van de golven met de donkere ogen van zijn ramen zoals het, in de een of andere vorm, al drie eeuwen deed.

Aan de kleine stenen cottage, waarin tegenwoordig het gereedschap en de tuinspullen werden bewaard, was te zien dat de oorsprong bescheiden was geweest. Het verwees ook naar de mensen die de krachtige, onberekenbare Atlantische Oceaan hadden getrotseerd om een bestaan op te bouwen op de rotsige grond van een nieuwe wereld. Die bescheiden start leek in het niet te vallen bij de omvang en hoogte van de goudgele muren van zandsteen, ronde frontons en ruime terrassen van verweerde plaatselijke stenen, die de hoogtijdagen bezongen.

Het huis had stormen, verwaarlozing, achteloze liefhebberij, slechte smaak, hausses en crises, schandalen en arrogantie overleefd.

Binnen zijn muren hadden vele generaties van de familie Landon geleefd en ze waren er gestorven. Ze hadden er gevierd en gerouwd, gekonkeld, gefloreerd, getriomfeerd en waren er verkommerd.

Het huis had even krachtig gestraald als het felle licht dat over het water aan de rotsige, schitterende noordkust van Massachusetts zwaaide. En het had er kleintjes bij gestaan, de luiken gesloten in de duisternis.

Het stond er al zo lang dat het nu gewoon Bluff House was, dat zich

verhief boven de zee, het land en het dorp Whiskey Beach.

Voor Eli Landon was het de enige plek waar hij nog naartoe kon. Het was niet zozeer een toevluchtsoord, als wel een ontsnapping aan alles wat zijn leven in de verschrikkelijke elf maanden die achter hem lagen was geworden.

Hij herkende zichzelf nauwelijks.

De tweeënhalf uur durende rit over gladde wegen vanuit Boston had hem uitgeput. Al moest hij toegeven dat vermoeidheid zich tegenwoordig meestal als een minnares tegen hem aan vlijde. Daarom bleef hij in het donker voor het huis zitten terwijl ijzel neerspatte op zijn voorruit en zijn dak. Hij overwoog of hij voldoende energie had om naar binnen te gaan of dat hij beter kon blijven waar hij was om in slaap te vallen in de auto.

Stom, dacht hij. Natuurlijk zou hij niet in de auto gaan slapen op slechts een paar meter afstand van het huis, waar een keur aan heerlijke bedden was.

Hij kon zich er echter ook niet toe zetten om zijn koffers uit de achterbak te halen. In plaats daarvan pakte hij de twee kleine tassen die op de stoel naast hem stonden en waar zijn laptop en wat onmisbare spullen in zaten.

De ijzel prikte gemeen in zijn gezicht toen hij uit de auto stapte, en de kou en de fluitende Atlantische wind sneden door de buitenste lagen lethargie. Golven sloegen bulderend op de rotsen, beukten op het zand en die geluiden versmolten tot een aanhoudend sissend geraas. Eli haalde de huissleutels uit de zak van zijn jack en liep de beschutting van de brede, stenen portiek in die toegang gaf tot de indrukwekkende dubbele voordeuren die ruim honderd jaar eerder waren vervaardigd van teakhout dat speciaal uit Birma was geïmporteerd.

Het was twee, bijna drie jaar geleden dat hij hier voor het laatst was geweest, dacht hij. Hij had het te druk gehad met zijn leven, zijn werk en zijn rampzalige huwelijk om voor een weekendje, een korte vakantie of tijdens de feestdagen naar zijn grootmoeder te gaan.

Natuurlijk had hij de onverzettelijke Hester Hawkin Landon wel gezien wanneer ze naar Boston was gekomen. Hij had haar regelmatig gebeld, e-mails gestuurd, met haar gefacebookt en geskypet. Hester mocht

dan bijna tachtig zijn, ze had technologische vooruitgang en vernieuwing altijd met nieuwsgierigheid en enthousiasme verwelkomd.

Hij had haar mee uit eten genomen, was af en toe iets met haar gaan drinken, had bloemen, kaarten en cadeautjes voor haar gekocht en had samen met haar en zijn familie Kerstmis en belangrijke verjaardagen gevierd.

Dat alles was echter niet meer dan het sussen van een schuldgevoel, omdat hij niet de tijd had genomen om naar Whiskey Beach te gaan, de plek waar zij het meest van hield, en echt de tijd te nemen om haar aandacht te schenken.

Hij vond de juiste sleutel en deed de deur open. Hij liep naar binnen en deed het licht aan.

Hij zag dat ze een aantal dingen had veranderd, maar oma hield van verandering terwijl ze er tegelijk in slaagde om de tradities, als die haar uitkwamen, in ere te houden.

Er hing een aantal nieuwe schilderijen, zeegezichten en landschappen die voor zachte kleuren tegen de diepbruine muren zorgden. Hij liet zijn tassen vlak naast de deuren vallen en nam even de tijd om de grote, glanzende hal rond te kijken.

Hij liet zijn blik langs de trap gaan – de trapspijlen in de vorm van grijnzende gargouilles die een Landon met een grillige smaak had laten maken – en naar omhoog, waar de trap sierlijk naar rechts en links boog voor de noordelijke en zuidelijke vleugel.

Meer dan genoeg slaapkamers, dacht hij. Hij hoefde alleen de trap op te lopen en er eentje te kiezen.

Maar nu nog even niet.

In plaats daarvan liep hij de kamer in die ze de grote salon noemden. Die had hoge, gotische ramen die uitkeken op de voortuin, of wat de voortuin zou worden zodra de winter zijn ijzeren greep erop zou verliezen.

Zijn grootmoeder was al meer dan twee maanden niet thuis geweest, maar er lag nergens stof. In de open haard lagen houtblokken, omringd door de glans van lapis, klaar om aangestoken te worden. Op haar geliefde Hepplewhite-tafel stonden verse bloemen. Op de drie banken in de kamer lagen opgeklopte kussens er uitnodigend bij, en de brede kastan-

jehouten vloerplanken glommen als een spiegel.

Ze had iemand die de boel bijhield, bedacht hij. Hij wreef over zijn voorhoofd waar hoofdpijn dreigde op te komen.

Dat had ze hem toch verteld? Dat er iemand voor het huis zorgde. Een buurvrouw, iemand die het zware schoonmaakwerk voor haar deed. Hij was niet vergeten dat ze dat tegen hem had gezegd, de informatie was alleen even verdwenen in de mist die zijn gedachten zo vaak vervaagde.

Vanaf nu was het zijn taak om voor Bluff House te zorgen. Om het leven erin te houden, zoals zijn grootmoeder hem had gevraagd. En misschien, had ze gezegd, zou dat ook weer wat leven in hém pompen.

Hij pakte zijn tassen en keek naar de trap. En bleef staan.

Daar was ze gevonden, onder aan de treden. Door een buurvrouw. Dezelfde vrouw? Was het niet de buurvrouw geweest die bij haar schoonmaakte? Godzijdank was er iemand bij haar gaan kijken. Die had haar gevonden, bewusteloos op de grond, onder de blauwe plekken en bloedend, met een verbrijzelde elleboog, een gebroken heup, gebroken ribben en een hersenschudding.

Ze had wel dood kunnen gaan, dacht hij. Tot verbazing van de artsen had ze dat koppig geweigerd. Niemand van de familie had dagelijks contact met haar, niemand dacht eraan haar te bellen en niemand, ook hij niet, zou zich ongerust hebben gemaakt als ze een dag of twee niet zou hebben opgenomen.

Hester Landon, onafhankelijk, onoverwinnelijk en onverwoestbaar.

Ze had kunnen overlijden door een vreselijke val, als er geen buurvrouw was geweest en ze zelf niet zo'n onwrikbare wil had gehad.

Nu zwaaide ze de scepter in een reeks vertrekken in het huis van zijn ouders waar ze herstelde van haar verwondingen. Daar zou ze blijven tot ze sterk genoeg werd bevonden om weer naar Bluff House terug te keren. Maar als zijn ouders hun zin kregen, zou ze daar voorgoed blijven.

Hij wilde geloven dat ze hier terug zou komen, in het huis waar ze van hield. Dat ze 's avonds op het achterterras zou zitten en met een martini in haar hand naar de oceaan zou kijken. Of dat ze in de tuin aan het werk was, of haar ezel klaarzette om te gaan schilderen.

Hij wilde aan haar denken als een vitale, sterke vrouw, niet als een hulpeloos en gebroken vogeltje dat op de grond had gelegen, op het mo-

ment dat hij thuis zijn tweede kop koffie van die dag had ingeschonken.

Daarom zou hij zijn best doen tot ze weer thuiskwam. Hij zou zorgen dat er leven in haar huis bleef, ongeacht hoe zijn eigen leven er voor mocht staan.

Eli pakte zijn tassen en liep naar boven. Hij zou de kamer nemen waar hij altijd had geslapen toen hij hier nog regelmatig logeerde, voor die bezoeken zeer sporadisch waren geworden. Lindsay had een bloedhekel aan Whiskey Beach en Bluff House gehad, en ze had hun bezoeken veranderd in een koude oorlog, waarbij zijn oma altijd uitermate beleefd was geweest en zijn vrouw zich opzettelijk hatelijk had opgesteld. En hij had tussen twee vuren gezeten.

En daarom had hij voor de gemakkelijke oplossing gekozen, dacht hij nu. Dat speet hem; spijt dat hij was weggebleven, spijt dat hij uitvluchten had verzonnen en dat hij zijn ontmoetingen met zijn grootmoeder had beperkt tot haar bezoeken aan Boston. Maar hij kon de klok niet terugdraaien.

Hij liep de slaapkamer in. Daar zag hij ook bloemen en dezelfde zachtgroene muren als vroeger, waar twee waterverfschilderijen van zijn grootmoeder hingen die hem altijd bijzonder hadden aangesproken.

Hij legde de tassen op het bankje dat aan het voeteneinde van het sleebed stond, en trok zijn jas uit.

Hier was alles nog hetzelfde. Het bureautje voor het raam, de brede openslaande balkondeuren, de oorfauteuil met de hoge rug en het voetenbankje met het dekje dat de moeder van zijn grootmoeder lang geleden had geborduurd.

Hij beseftte dat hij zich voor het eerst in lange tijd ergens, bijna, thuis voelde. Hij opende zijn tas en pakte zijn toilettas, en in de badkamer vond hij schone handdoeken en mooie zeepjes in de vorm van zeeschelpen. In de ruimte hing de frisse geur van citroen.

Hij kleeftte zich uit zonder in de spiegel te kijken. Het afgelopen jaar was hij afgevallen, te mager geworden. Daar wilde hij zichzelf niet aan herinneren. Hij zette de douche aan en stapte onder de straal, in de hoop wat van zijn vermoeidheid weg te spoelen. Uit ervaring wist hij dat hij onrustig sliep als hij uitgeput en gespannen naar bed ging, en dat hij dan vervolgens weer wakker werd met dat aanhoudende matte gevoel.

Toen hij onder de douche vandaan kwam, pakte hij een van de handdoeken van de stapel en rook weer een vleug citroen toen hij ermee over zijn haar wreef. Nu het nat was krulde het tot in zijn nek, een bos donkerblond haar, langer dan het sinds zijn twintigste ooit was geweest. Maar het was dan ook bijna een jaar geleden dat hij bij Enrique, zijn vaste kapper, was geweest. Hij had ook niet echt de behoefte aan een knipbeurt van honderdvijftig dollar, evenmin als aan de verzameling Italiaanse maatpakken en schoenen die in een opslagruimte waren opgeborgen.

Hij was niet langer een onberispelijk geklede strafpleiter met een hoekkantoor, die hard op weg was om vennoot te worden. Die man was samen met Lindsay gestorven, al had hij dat destijds nog niet beseft.

Hij sloeg het dekbed open, dat even donzig en wit was als de handdoek, ging in bed liggen en deed het licht uit.

In het donker hoorde hij de zee, een aanhoudend gegrom, en het geruis van ijzel tegen de ruiten. Hij sloot zijn ogen en wenste, zoals elke avond, een paar uur vergetelheid.

En meer dan een paar uur was hem niet vergund.

Godverdomme, wat was hij kwaad. Niemand, echt niemand kon hem zo het bloed onder de nagels vandaan halen als Lindsay, dacht hij terwijl hij door de harde, koude regen reed.

Dat kutwijf.

Haar hersens, en kennelijk ook haar geweten, werkten anders dan die van andere mensen. Ze was erin geslaagd om zichzelf, en ongetwijfeld nog een heel stel vriendinnen, haar moeder en god mocht weten wie nog meer, ervan te overtuigen dat het zijn schuld was dat hun huwelijk was stukgelopen, dat het zijn schuld was dat hun relatietherapie was overgegaan in een tijdelijk uit elkaar gaan, en dat dat weer was uitmond in een juridische strijd ter voorbereiding op hun echtscheiding.

Net zoals het zijn schuld was geweest dat ze hem al meer dan acht maanden bedroog, vijf maanden langer dan hun 'tijdelijke' adempauze, die zij zo graag had gewild. En op de een of andere manier lag het aan hem dat hij erachter was gekomen dat ze een leugenachtig, overspelig, bedrieglijk kreng was voor hij zijn handtekening op de stippellijn had gezet, waardoor zij kon vertrekken met een wel heel royale schikking.

Kortom, ze waren allebei razend, dacht hij. Hij omdat hij een sukkel was geweest, en zij omdat hij eindelijk de waarheid had ontdekt.

Ongetwijfeld zou hij de schuld krijgen dat ze die middag in de galerie waar zij parttime werkte een verbitterde, venijnige ruzie hadden gehad over haar bedrog. Hij moest toegeven dat het moment slecht gekozen was en dat het getuigde van slecht gedrag van zijn kant, maar op dat moment had het hem geen zak kunnen schelen.

Ze wilde hem de schuld geven omdat zij onvoorzichtig was geworden. Zo onvoorzichtig dat zijn eigen zus de vrouw met wie hij in scheiding lag, samen met een man in de lobby van een hotel in Cambridge had gezien. Die twee hadden hun handen niet van elkaar af kunnen houden en waren even later samen in de lift gestapt.

Tricia had misschien een paar dagen gewacht voor ze het hem vertelde, maar dat kon hij haar niet kwalijk nemen. Het was ook nogal wat om tegen iemand te zeggen. Op zijn beurt had hij een aantal dagen nodig gehad om het nieuws te verwerken, waarna hij zich had vermand en een privédetective in de arm had genomen.

Acht maanden, zo schoot het opnieuw door hem heen. Ze was naar bed geweest met iemand in hotels, bed & breakfasts en de hemel mocht weten waar nog meer, al was ze te slim geweest om het in hun huis te doen. Want wat zouden de burens daar wel niet van hebben gedacht?

Misschien had hij niet naar de galerie moeten gaan om haar ermee te confronteren, gewapend met het verslag van de privédetective en zijn eigen woede. Misschien hadden ze allebei verstandiger moeten zijn dan tegen elkaar te gaan schreeuwen, wat overal in de galerie en zelfs op straat te horen was geweest.

Maar ze zouden allebei met de gêne moeten leven.

Eén ding wist hij wel: de schikking zou niet langer zo royaal zijn. Het hele plan om de scheiding zo snel en eerlijk mogelijk te regelen, en dat ze zich niet heel strak aan hun huwelijkse voorwaarden zouden houden? Vergeet het maar. Dat zou ze merken als ze thuiskwam van haar liefdadigheidsveiling en zag dat hij het schilderij had meegenomen dat hij in Florence had gekocht, de deco-diamant die van zijn overgrootmoeder was geweest en het zilveren koffieservies, waar hij niets om gaf, maar dat nu eenmaal een familiestuk was. Hij mocht hangen als hij dat

servies bij het gemeenschappelijk bezit zou voegen.

Ze zou ontdekken dat er van nu af aan een heel ander spel werd gespeeld.

Misschien was het kleinzielig of stom, of misschien was het juist en eerlijk. Hij kon niet meer door zijn woede en het gevoel van verraad heen kijken, en het kon hem ook niet langer schelen. Vervuld van die woede stopte hij op de oprit van hun huis in de Back Bay in Boston. Een huis dat hij had beschouwd als een stevig fundament voor een huwelijk dat langzaam wat scheurtjes was gaan vertonen. Een huis waarvan hij hoopte dat er op een goede dag kinderen zouden wonen en dat heel kort de scheurtjes had weten op te vullen toen Lindsay en hij het hadden ingericht. Ze hadden behang en verf uitgekozen, overlegd en geruzied over details en daar overeenstemming over bereikt, wat hij als doodnormaal had beschouwd.

Nu moesten ze het huis verkopen en zouden ze er allebei ongetwijfeld de helft van weinig tot niets aan overhouden. En in plaats van tijdelijk een appartement te huren, zoals hij had gehoopt, had hij er eentje gekocht.

Voor zichzelf, dacht hij, toen hij uit de auto de regen in stapte. Dan was er geen ruzie of instemming nodig.

En, zo besepte hij terwijl hij naar de voordeur rende, dat was een grote opluchting. Niet langer afwachten, geen mitsen of maren, niet langer doen alsof zijn huwelijk nog te redden viel.

Misschien had ze hem op haar leugenachtige, bedrieglijke, overspelige manier wel een dienst bewezen.

Nu kon hij dit leven zonder schuldgevoel of spijt achter zich laten.

Maar hij zou verdomme meenemen wat van hem was.

Hij deed de deur van het slot en liep de ruime, sierlijke hal in. Bij het bedieningspaneel van het alarm toetste hij de code in. Als ze het had veranderd, had hij zijn identiteitsbewijs, waar zijn naam en adres op stonden. Hij had al bedacht hoe hij eventuele vragen van de politie of de bewakingsdienst zou beantwoorden.

Hij zou zeggen dat zijn vrouw de code had veranderd, wat ook zo was, en dat het hem was ontschoten.

Dat had ze echter niet gedaan. Dat was een opluchting en tegelijker-

tijd een belediging. Ze dacht dat ze hem zo goed kende, ze was er zeker van dat hij nooit zonder haar permissie het huis zou betreden dat half van hem was. Hij had erin toegestemd om te verhuizen, om hun allebei wat ruimte te geven, zodat hij zich nooit zou opdringen, nooit te hard zou aandringen.

Ze ging er verdomme van uit dat hij beleefd zou zijn.

Nou, ze zou binnenkort tot de ontdekking komen dat ze hem helemaal niet kende.

Hij bleef even staan en nam de stilte van het huis, de sfeer in zich op. Al die neutrale kleuren die als achtergrond dienden voor vegen en flitsen kleur, waaraan de combinatie van oud en nieuw op een slimme manier stijl toevoegde.

Hij moest toegeven dat ze daar talent voor had. Ze wist hoe ze zichzelf en haar huis moest presenteren, hoe ze succesvolle feesten moest geven. Ze hadden hier fijne momenten beleefd, pieken van geluk, periodes van tevredenheid, momenten dat ze goed met elkaar omgingen, af en toe fijne seks, een aantal luie zondagochtenden.

Hoe was het allemaal zo verkeerd gelopen?

‘Het kan me allemaal geen donder meer schelen,’ mompelde hij.

Snel erin en eruit, hield hij zich voor. Het huis deprimeerde hem. Hij ging naar boven, meteen naar de zitkamer naast de grote slaapkamer, en zag dat er een half ingepakte weekendtas op het bagagerek stond.

Ze mocht gaan waarheen ze wilde, dacht hij, met of zonder haar minnaar.

Eli richtte zijn aandacht op de dingen waarvoor hij was gekomen. In de kast toetste hij de combinatie van de safe in. Hij negeerde de stapel contant geld, de juwelendozen met de sieraden die hij haar in de loop der jaren had gegeven of die ze voor zichzelf had gekocht.

Alleen de ring, dacht hij. De Landon-ring. Hij deed het doosje open en zag de ring flonkeren en flitsen in het licht. Hij stopte het doosje in de zak van zijn jack. Zodra de safe weer dicht was en hij de trap af liep, bedacht hij dat hij bubbeltjesplastic of iets anders had moeten meenemen om het schilderij te beschermen.

Hij zou wat handdoeken pakken. Iets om het doek tegen de regen